

DOBROSI ANDREA

Maroknyi fény vagy

Lehetsz gyertyán,
mécsesen,
síron,

maroknyi fény vagy,
maroknyi fény csak,
de a markom a minden,
ebben az izzó
narancsligetben,
s csak nézlek,
nézem lobbanásod.

Te vagy,
nincsenek mások,
lehetsz bárhol,
közel vagy távol,
sosem engedek a lángból,
mert létezel –
velem.

Egyszer magamat
úgyis megégetem,
markom megkapod,
én is fénné olvadok;

most nézek
a temetőben szerteszét,
s a fák narancsa,
mi rám terül:
az a sok levél.

Még egyedül vagyok,
egyedül...

Bánatmadár

Igen...
lassan összerakódott,
olyan volt,
mint egy szalmabála,
vagy hóember hasikája,
csak nőtt,
egyre több lett,
a bánatmadarak
felettem köröztek.
Az élet puzzle-jából
hiányzott valami lágy meleg,
körbevettek rideg lázhegyek –
pedig örökre vágytam,
látni azt hóemberben,
szalmaszáiban.
De nem...
akkor nem jött,
csak a bánatmadár,
az üres,
a mély,
kiszáradt folyómeder.
Akkor
nem jött;
de végre
kirakhatná már az élet
a puzzle-ját,
hess fölülem, te bánatmadár,
te üres,
te mély,
kiszáradt folyómeder,
rideg lázhegyek!
Mindent elhagyok,
ha te nem költözöl,
én megyek.